

СПОРТНО МЕЖДУЧАСИЕ

<https://suvlevski.com/> февруари, 2020

70 години Спортно училище
183 години от рождението на Левски и
147 години от гибелта на Апостола

Ето какво казва Миралай Тефик бей, след като Левски е осъден на смърт.

-Хитър и прозорлив е... Умен човек, има честни очи, които дълбоко в мен гледат... Ако не бях турчин и не бях миралай, щях да тръгна след този човек!

-Ти си луд, Тефик бей!-възкликва Орхан бей.-Неговите дири свършват до бесилото! - Не, неговите стъпки започват от тук. —отвърна Миралай Тефик бей.

Да говорим за смъртта на Апостола е безсмислено, а да обясняваме, че той е безсмъртен - банално. Защото това е просто факт. Левски, неговите идеали, неговите мечти, неговите дела, неговият пример... те живеят в сърцето на всеки един истински българин. Защото Васил Левски може и да не видя любимото си Отечество свободно, но изпод робския синджир той съзря правото ни на СВОБОДА. И го отстоя! Докрай!

А думите на Апостола ще отекват отново в сърцата и душите ни всеки ден и всеки път, когато се изправяме да отстояваме правото си на свобода!

Над тефтерчето на Левски

"НАРОДЕ???"

А страничката, види се, е мокра...
Какво? Сълза? Кал? Кръв?... Листът мълчи.
Нима е плакал тъкмо той? Жестоко!
Нима е носил кал - тъй чист дълбоко?
Той - чистият, с безсълзните очи?
Чия ли кал - ако е кал? - сребриста
светлее в жълтеникаво клише?
Чия ли кръв е капнала на листа?
Чия ли мръсна болка свети чиста
по пътя му към святото въже?
Какво е питал с този вик, раздърпан
в шест букви с питанки накрая? И плачът
пелин ли жъне с четирите си сърпа,
които карат всеки да изтръпне?
Подир "Народе???" И мълчат! Мълчат!

Дамян Дамянов

Какъв "народ"? И кой "народ"?

Дамян Дамянов

Поздравление по случай патронния празник на училището

Уважаеми колеги, приятели и съмишленици, скъпи ученици,
ЧЕСТИТ ПРАЗНИК НА СПОРТНО УЧИЛИЩЕ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“!

МИНАЛОТО винаги се свързва с гордостта, честта и славата. Има ли някой, който не се е изправял на крака, когато националният химн звучи, след поредната победа на възпитаник на Спортно училище „Васил Левски“?! Колко емоции и очаквания за нови победи са предизвиквали у нас Стефка Костадинова, Йордан Йовчев, Асен Златев, покойните вече Иван Абаджиев, Пенка Стоянова, Милен Добрев!

Изпитваме огромна необходимост да споменем имената на цялата плеяда достойни спортисти – възпитаници на нашето училище, защото именно те будят у нас националното българско самочувствие! Дават ни пример за смисъла на живота в служене на спорта, родината, нацията.

Когато те са били ученици, атмосферата в класните стаи е била коренно различна. За тях да се учат е било толкова значимо, колкото да отвоюват върховете в спорта. Затова са успешни не само като олимпийски, световни, европейски шампиони, но и като хора, граждани, общественици, бизнесмени, дарители, учители, специалисти в различни сфери на живота.

ДНЕС класните стаи отново са пълни с ученици, които мечтаят да следват стъпките на най-добрите, да развееят трибагреника ни като шампиони. А когато завършат своята спортна кариера, макар спортистът никога да не слага край на връзката си със спорта, да бъдат пример за следващите поколения, пристъпили прага на Спортно училище „Васил Левски“. Статистката ни показва, че през последните 4 години над 70% от нашите възпитаници продължават своето образование във висши учебни заведения в страната и чужбина. Състезавайки се в университетите, те доказват класата на нашето училище.

УТРЕ в красивата ни представа за бъдещето ни ние виждаме как днешните наши ученици празнуват 100-годишния юбилей на Спортното училище, окичили се с отвоюваните медали на спортната сцена. Някои от нас, сигурни сме, ще останат да работят в благородната професия – учител, ще продължат да издигат авторитета и славата на Спортно училище „Васил Левски“ град Пловдив. Честит празник!

Ружка Генова - Директор СУ

Победителят не е този, който никога не се проваля, а този,
който никога не се отказва!

Поне веднъж в живота на всекиго от нас му се е случвало да изгуби кураж или мотивация. Тогава има нужда да бъде подкрепен, за да продължи напред и събере смелост да извърши това, което трябва. Да спортуваш, означава да изразяваш себе си честно. Лесно е да се престориш, да се откажеш, но да изразиш същността си в спорта без лъжа — това е много радостно. Съществуват много положителни мисли, които не само ни връщат надеждата и вярата, но ни помагат да станем истински победители. А днес училището ни има повод да изрази радостта си от постиженията на новите 10 наши най-добри спортисти, постигнали своите успехи с много труд, амбиция и мотивация за победа.

10-те най-добрите спортисти на
Спортно училище "Васил Левски"
за 2019 година

Спортът е себеотрицание и посвещаване на нещо до степен на самозабрава. И понеже е трудно на всички, посветили се на спорта под една или друга форма, понякога им е нужно малко вдъхновение, две думи, които да дадат мощна доза хъс, водещи към успеха. Поздравления за нашата десетка, извоювала поредния успех с цената на труд и постоянство!

Шампион е този, който се изправя дори когато не може! Успехът не винаги е в най-добрите постижения! Успехът е постоянство и воля!

Олимпизмът за един мирен свят

Олимпийското движение и онази философия на живота, върху която е изградено това движение, наречена „олимпизъм“, са толкова тясно свързани с надеждите за един по-мирен свят, че едва ли можем да си представим съвременния свят без техния тандем. Те са като отбор, съставен само от двама играчи, но всеки от тях е еднакво важен за партньора си и за общия им успех.

За идеите на олимпийското движение и неговият стремеж да направи човечеството по-миролюбиво в последния век и половина са изговорени твърде много думи и е свършена немалко работа. Но кой знае защо думите изглеждат повече от делата. Сещам се, че един българин (почти съвременник на Пиер дьо Кубертен) е казал: „Дела ни трябва, а не думи“. И все пак не е излишно, преди де се заемем с делата, както ни съветва Левски, да кажем и ние няколко думи за олимпизма и за оптимизма, че спортът може да направи света по-малко лош. Остава ни и надеждата, че в безкрайния поток от празни приказки, който се излива по темата за философската основа на олимпийското движение и неговия принос към мира няма да се влеят тези няколко страници, без да оставят никакви следи в съзнанието на слушателите и читателите.

Олимпизмът е „сграда“, съставена не от тухли, а от възгледи, от представи за живота. Според тях способностите на тялото, волята и ума трябва да са хармонично обединени и извисени. Това разбиране може да е до голяма степен романтично и идеалистично, но без романтика и идеали не биха се случили много от прекрасните неща, за които се сещаме в нашия живот. Спорът като важна и неразделна част от културата и образованието изработва по особен начин на живот на един спортист. Радостта от усилието е може би най-важният елемент във формулата на олимпизма. Не по-малко важни са добрият пример и общочовешките нравствени добродетели.

Какво е това добродетели?

Като че ли в нашето забързано ежедневие забравихме, че съществува тази дума. В стремежа си към бързи и все по-големи успехи много хора, които външно принадлежат на олимпийското движение, в дъното на душата си са чужди на неговата философия и биха предпочели светът да захвърли в архива си всички добродетели и цялата нравственост, на която някога са го възпитавали. Но въпреки тези хора и въпреки че техният брой съвсем не е малък, идеите на олимпийското движение са същите, каквито са били от 1894 г. насам.

Всеки период от историята на човечеството е особен. Различни са моделите, по които обществата възпитават своите младежи, различни са принципите на хората, различно е значението на спорта в неговите разнообразни прояви и не са еднакви неговите възможности за преобразуването на света. Днес човечеството възприема спорта като нещо много важно. Следи състезанията с огромен интерес и възможностите на техниката разширяват обхвата на публиката до колосални размери. Все по-усъвършенствани са транспортът и средствата за пътуване, което на свой ред прави по-лесно участието на състезатели от всички континенти на планетата. Ако на първата олимпиада през 1896 г. в Атина са се изявили малко над двеста спортисти, днес около 200 са държавите, които изпращат свои представители на олимпийските игри. Ако на третата олимпиада, проведена в САЩ през 1904 г., състезателите са били предимно от страната домакин поради затрудненото и продължително пътуване на атлетите от другите континенти, днес подобни пречки не стоят пред олимпийското движение. Ето защо трябва да се очаква, че то има много по-големи възможности да разпространява и да популяризира идеите на олимпизма.

Кои са тези идеи и как точно въздействат върху човечеството? Може би това са най-важните въпроси, които трябва да се изяснят, за да се разбере в пълнота връзката между олимпизма и стремежите на света да бъде по-мирен.

С неповторимия си облик се отличава онова десетилетие, в което международната общественост на практика възражда олимпийското движение и олимпийските игри в техния почти съвременен вид. 20-те години на 19. век са време на изключителен напредък в областта на науката и техниката, на знанието за обществото и за човешката душа. Това е времето, когато в живота на хората все по-активно навлизат новости. Телефонът, автомобилът и киното са може би най-важните от тях. Такива придобивки не подминават и позатънтени кътчета на Европа, каквато е нашата родина тогава. Но махалото на часовника не обича крайности, а живото прилича на часовниковото махало по това, че винаги се стреми към равновесие. Навярно в търсене на негово величество Равновесието по-образованите и обществено активните хора през онова десетилетие се втурват към природата и спорта. Колкото повече напредва техниката, толкова повече нейният създател Човекът има нужда да се вгледа в себе си, да развие физическите си способности, да усъвършенства своето тяло и да поддържа здрава своята връзка с природата. Ето защо в граничното десетилетие между 19 и 20. век българският писател Алеко Константинов повежда своите сънародници към Черни връх и поставя началото на туристическото движение у нас, а френският благородник Пиер дьо Кубертен обединява представители на много от по-напредналите страни и обявява пред тях създаването на съвременното олимпийско движение.

Всъщност това втурване към природата е много по-отдавнашно и е завладявало цивилизованите общества на приливи и отливи в последните няколко века, докато в края на 19. век идеите на олимпизма постигат своята по-завършена форма. В тези идеи не е малка ролята на традициите, наследени от Древна Гърция и нейното отношение към спорта. В това съчетание от идеи много важно място заема схващането, че спортът е ново духовно начало, което възпитава дух на благородство, дисциплина, взаимно уважение, стремеж към превъзможване на личните слабости и външните трудности.

Ярко доказателство е, че в самата зора на олимпийското движение вече се е утвърждавал принципът на равнопоставеност между народите по света. Международният олимпийски комитет решава след първата олимпиада в Атина всички следващи олимпийски игри да се провеждат не на едно и също място, а в различни държави. Това решение не само дава възможност повече страни и техните народи да вкусат от тръпката на домакинството и да го приемат като най-висока чест, но така непрекъснато се разширява и разнообразява географията на олимпийското движение и се създават все по-големи възможности за разпространение и внушаване на олимпийските идеи, в които съществено място заема идеята за мирно съвръщение между отделните хора и народности.

В резултат на родолюбиви пориви са се породили повечето спортове, които днес са признати за олимпийски. В Англия възникват конен спорт, гребане, ветроходство, в Холандия - пързалане и хокей на лед. За отечество на последния спорт има основание да се счита и Северна Америка, където се появява една разновидност на хокея. Така всеки народ доказва своята самостоятелност чрез някакъв спорт, а с навлизането на тези спортове в олимпийската програма, те стават световно значими и чувството за равнопоставеност между народите придобива нови измерения. В същото време нараства и се усилва чувството на обич към спорта изобщо. Колкото по-голямо е общественото му признание и възприемане, толкова по-възторжено е отношението към него. Спортът не е само средство за развлечение, здраве, отход и постижения. Той обединява хората по неповторим начин и в това е като че ли най-голямата му сила.

Когато през 1894 г. възраждат идеята за олимпийските игри, основоположниците са не само заплениени и въодушевени от примера на древните елини, но в не по-малка степен са озарени от желанието да преодолеят националния егоизъм, като го тласнат в нова посока. *„Младешта на света трябва да мери сили в спорта, а не на бойното поле“.*

Тази мъдра мисъл превзема сърцата и умовете на всички, които на първия олимпийски конгрес в парижката Сорбона възраждат олимпийските игри и се заемат с тяхното провеждане занаят. Нейният отклик прокънтява далече зад стените на прочутия френски университет, зад границите на времето и пространството. Тази идея става водеща за олимпийското движение. Тя достига до нас и до нашите съвременници непокътната въпреки дългия път през годините, за да бъде предена като факла с олимпийски огън на хората, които живеят днес, и на тези, които ще дойдат след нас.

А дали ние се вдъхновяваме от идеите и постиженията на олимпийците и на олимпизма? Доколко те се отразяват върху нашето мислене и върху начина ни на живот? Дали по някакъв начин допринасяме светът утре да бъде по-мирнен, отколкото е днес? На тези въпроси не можем да отговорим, без да познаваме добре опита на олимпизма и неговия път през последните малко над 120 години.

Създателите на съвременното олимпийско движение на свой ред са имали необходимост от светли образци, които да следват. Примерът, на който те се считат за продължители, е сравнително добре познат. Благодарение на археологическите находки и на съхранените древни текстове. Знае се, че някои историци в Античността започнали да изчисляват времето по олимпийските игри, защото те били значимо събитие с постоянно време на провеждане. Разбира се, в Древна Гърция олимпиадите съвсем не са били международни състезания, защото в тях имали право да участват хора от една народност - елините. Идеята за равенство между състезателите не преминавала границите на определени обществени прослойки и групи - в древните олимпийски игри не можели да се състезават нито роби, нито такива хора, които са се родили роби, а в последствие са били освободени, нито осъдени граждани. На жените пък не се позволявало дори да наблюдават спортното събитие. Съществувала религиозна забрана за тяхното присъствие.

Съвременният олимпизъм стига много по-напред в своята универсалност. Още на първите игри в Атина през 19 век се състезават спортисти от 14 различни страни, като целта е била броят им да се увеличава непрекъснато и това е един от начините да се превъзмогне разрушителният стремеж към конфронтация между отделните народности по света. На вторите олимпийски игри през 1900 година в Париж се преодоляват и последните остатъци от полови предредубждения - жените вече не само наблюдават състезанието, но и участват в него. През 21 век има и друг интересен факт: на олимпиадата в Лондон всяка делегация е включила поне по една жена във всеки спорт, в който е определено да се състезават нейни спортисти. На третите олимпийски игри в САЩ през 1904 г. са превъзможнати и различията според расовата принадлежност на олимпийците, като са допуснати и цветнокожи спортисти. В този случай следва да се подчертае, че демократичността на спорта изпреварва с няколко десетилетия развитието на политиката.

Разликите между съвременния олимпизъм и неговия древен първообраз са нещо съвсем естествено и не трябва да учудват никого. Древните олимпийски игри са най-престижният спортен фестивал в рамките на религиозни тържества.

Вдъхновени са от Зевс Олимпийски - главно божество в легендите и митовете на древните гърци. Идеята за мир по онова време се изразявала най-вече в прекратяването на бойните действия между някои от гръцките градове държави, ако се случи да воюват по време на олимпиадата. Временното примирие било в сила само за периода, в който се провеждали олимпийските игри.

Съвременният олимпизъм не цели хората да заслужат милостта на Олимпийския покровител, а да се постигне чрез спорта положителна промяна в две основни посоки - както да се облагороди телесно и духовно отделният човек, така и човечеството да живее в мир. Доколко е успяло олимпийското движение да се приближи към постигането на своите съвременни цели е трудно да се прецени, защото те са твърде амбициозни. Но едва ли някой може да се усъмни, че движението е в правилна посока.

Факт е, че дори най-скептичните хора, които имат най-голям принос за разпадането на военни конфликти по света, се вричат във върност към олимпийските принципи. Ето защо и олимпийското движение нерядко е ставало заложник на политически игри. Шестата олимпиада не се провежда в 1916 г. поради Първата световна война. Същата нерадостна съдба сполетява през 1940 и 1944 г. олимпийските игри, които трябвало да бъдат съответно дванадесети и тринадесети летни, пети и шести зимни. Номерата им остават в историята на олимпийското движение като дупки от куршуми по военна униформа, като сенки на пленени войници, които никога няма да се завърнат у дома.

Навярно някой тук ще възрази срещу посоката, по която тръгна разсъждениято ми. Защо да се говори за войни и за тяхното въздействие върху олимпиадите, когато трябва да се мисли точно за обратното - за олимпизма, благодарение на който светът става по-мирнен? Отговорът на този въпрос е, че всяко нещо, което считаме за добро, има своята противоположност и за да познаваме добре доброто, трябва да познаваме не по-малко добре и неговата противоположност. Само така може да се оцени как

Нашето поколение също стана свидетел на това как с оглед на политически съображения частично беше осакатен ритуалът по пренасяне на олимпийския огън. Щафетата по традиция преминаваше по маршрута от родината на олимпийските игри Гърция до страната домакин на предстоящата олимпиада. Във всяка страна местен спортист или спортен деец преминаваше с факела в ръка определена част от щафетата, за да предаде огъня нататък. Всеки счита това за огромна чест. Малки и големи се струпват да наблюдават олимпийския огън и гледката се запечатва в паметта им задълго. Така било до 2007 г. Но поредица от безразсъдни войни отприщва лавината на тероризма, а страхът от терористични атаки съкращава олимпийския ритуал. Взето е решение факелът да се пренася само в страната, в която предстои откриването на олимпиадата.

Всеки облак по небето ще намери своя вятър, който да го отведе нанякъде. Само слънцето е постоянно и без колебания следва своя път. Лъчите на олимпийската мечта за мирен свят успяват да преодолеят какви ли не препятствия и да вдъхновят милиони спортисти по нашата планета, да разпалват надеждите им за все по-добри постижения и победи. Стремехът към доказване на себе си и на своите възможности е немислим без някакво противопоставяне между хората. Но в спорта, в честния олимпийски спорт, липсва стремехът за унищожаване на конкурента. Спортистът повече от всеки друг се нуждае от своите противници, защото не може да докаже своите способности и успехи, ако няма с кого да бъде сравняван.

Ето защо спортът приглушава крясъка на злобата и агресията, а враговете се превръщат в уважаващи себе си партньори. Това се отнася не само за отделните личности, но и за обществата, когато прозорливостта на техните лидери не отстъпва пред атаките на користолюбие, алчността и подлостта.

През тази година предстоят 32-те олимпийски игри. За втори път в своята история японската столица ще бъде техен домакин. Някои от участниците вече са известни, а други все още - не. Тръпне в очакване онази част от човечеството, която трябва да достигне предела на своите възможности, за да достигне нови рекорди и медали. Тръпнем в очакване и ние, които принадлежим на другата част от човечеството, по-голямата, която ще се вторачи в екраните на своите телефони, телевизори, таблети. Ние, българите, ще броим дните и часовете до първия медал на наш сънародник. Ще слушаме непрекъснато сравнения: какво беше някога и какво е сега..., но най-вече ще се надяваме на това, което предстои да извърши нашият олимпийски отбор и в тези игри и във всички следващи олимпиади. Надеждата точно затова е надежда, защото е трезор с неограничен обем. Всеки, който надникне в него ще види, че неговите любими състезатели се окичват с победи, звучи химнът на родината, а светът, в който живеем, става все по-мирнен с всеки следващ ден. Но какво в действителност ще излезе от трезора на надеждата, за да се превърне в реалност - това зависи от всички нас.

Петър Андреев 9 „А“ клас

Олимпизмът за един мирен свят

Съвременните олимпийски игри са инициирани от барон Пиер дьо Кубертен и са проведени през 1896 г в Атина. Той иска да допринесе за борбата за мир и международно разбирателство. Кубертен изповядва идеята, че „младежта на света“ трябва да мери сили в спорта, а не на бойното поле. Олимпийската емблема се състои от пет преплетени кръга - син, жълт, черен, зелен, червен. Всеки от тях символизира петте континента, обединени в едно.

Игрите служат като вдъхновение за честна и спортменска игра, извисяване на човешкия дух, разбирателство между народите. Всеки състезател бленува да представи с достойнство страната си на тази световна сцена и да бъде пример и вдъхновение с постижението си за идните поколения.

Забележителен пример за спортменско поведение, макар и на световно първенство, е случилото се в Доха, където лекоатлетът Браимен Сункар Дабо от Гвинея Бисау се отказва от собственото си състезание на 5000 метра бягане, за да помогне на крайно изтощения Джонатан Бъсби от Аруба. Три обиколки преди финала Бъсби е без сили, но настигащият го Дабо го хваща през рамо и му помага да финишира заедно с него. Бъсби е дисквалифициран заради външна помощ, но трогателният жест на гвинееца ще остане в историята като пример за братство, приятелство и подкрепа. С постъпката си той демонстрира, че победата не трябва да е на всяка цена. Дабо не е запомнен с класирането си по време на шампионата, а с великодушното си дело, което дава повод за дълбок размисъл на всички хора по света.

Те биха ли постъпили така? Колко морални сили и чисто сърце трябва да имаш, за да помогнеш на конкурента си? Пропиляваш ли шанса си за изява на състезание от такъв ранг? Всъщност нито един от тези въпроси не е минал през ума на представителя на Гвинея. Той реагира инстинктивно, вслушвайки се в съвестта и сърцето си, които му диктуват да постъпи според вътрешното си усещане за достойнство, чест, спортменско поведение. Действията му са нагледен пример за поведение между народите, независимо от различията им.

Научен съм от родителите си, че спортистите по правило са лица във върхова форма, но има и такива, които външно изглеждат уязвими, а вътрешно са по-твърди от кремък. Те се наричат параолимпийци. Техните постижения са плод на невероятния човешки дух, на изключителната борбеност, непреклонност пред трудностите и непоколебима воля. Хората, които са лишени от нещата, които ние приемаме за даденост, в действителност са дарени с несломим дух и силен характер - достойни представители, изповядващи олимпийския девиз „По-бързо, по-високо, по-силно“.

По правило, когато се провеждат олимпийски игри, се прекратяват всички войни. Някои страни, включително и България, са били лишавани от покана за участие в това забележително спортно събитие, провеждано веднъж на всеки четири години. Това обикновено са страни-агресори и такива, участващи във военни конфликти. По този повод в историята на съвременните олимпийски игри има и немалко на брой бойкоти в знак на протест против престъпления към човечеството, каквито са всъщност войните. Най-значимите от тях са през следните години:

1956 г. - Нидерландия, Испания и Швейцария бойкотират игрите в Мелбърн в знак на протест срещу жестокото потушаване на въстанието в Унгария от съветската армия.

1968, 1972, 1976 г. - по-голямата част от страните в Африка бойкотират проведените през тези години олимпийски игри в знак на протест срещу участието на спортисти от ЮАР и Родезия /днешна Зимбабве/.

1980 г. - САЩ, ФРГ, Япония, Кения, Канада и други бойкотират игрите в Москва в знак на протест срещу инвазията на СССР в Афганистан.

1984 г. - Страните от социалистическия лагер бойкотират игрите в Лос Анджелис в отговор на този от 1980 г.

Чрез лишаване от покана или мирен протест страните участнички заявяват на висок глас несъгласието си със срамните военни конфликти по света. Пропагандират за разбирателство, отстъпчивост, демилитаризация - все добри и осъществими /при достатъчно добра воля и желание/ идеи.

Една от главните характеристики на спорта е ролята му на посланик на мира. Той е такъв още от древни времена от епохата на Омир. Неслучайно един надпис красеше години наред Националния стадион „Васил Левски“ в София, който съм научил именно от там : „Спортът за един мирен свят“.

Пламен Йордов 9 „В“

По-бързо, по-високо, по-силно!

Олимпизмът за един мирен свят

Спортът е важна част от живота на всеки от нас. Дали просто любителски, или на професионално ниво, факт е - спортът е за всички и се практикува в цял свят.

От древни времена спортът е на почит. Своя изключителен пример ти дава историята, от която научаваме, че настъпи ли времето на Олимпийските игри, дори войните са се спирали. Спортът е символ на дисциплина, смелост, уважение. Без тези морални ценности, светът щеше да е хаос вероятно.

Светът бива разклащан от големи катаклизми в годините, но спортът си остава едно от големите забавления, което е за всички. Щом дойде време за Игрите, светът сякаш се обединява около един идеал, кауза, емоция - Спортът за един мирен свят! Дали пред малкия екран, или на големия стадион - емоциите са пълни и в разгара си. Вълнение, радост и нетърпение да видиш любим състезател, спорт. А каква емоция е само, когато човекът надмогва себе си и прави големите олимпийски рекорди, за да остане в историята на силните и великите спортисти от цял свят!

Затаили дъх, публика и състезатели, трескаво очакват сигнала за старт. Състезателят, концентриран и целеустремен, чува заветния сигнал и полита с крилете на волята си за успех.

И ето, на крачка от финала, изтощен до предела на силите си и в същото време пълен с радост и енергия от заслужената си победа, публиката ликува. Тя е на крака, отвсякъде се чуват викове на радост и аплодисменти, а състезателят... - с пълни от радост сълзи в очите.

Невъзможно!

Невероятно!

Успях!

За родината, за треньора, за мен! Постигнах!

Олимпийските игри са преживяване, което не може да се опише с една и две думи. Те са ураган от емоции, който те връхлита още с откриването им. Щом видиш олимпийския огън, знамето, екзалтираната от щастие публика, се сещаш само за едно:

По-бързо, по-високо, по-силно!

И като човек спортист в мен изниква мисълта, че смелостта, уважението и толерантността в един и за един мирен свят трябва да вървят ръка за ръка. Магията на Игрите е в това да обединява хората, защото има ли такова голямо събитие - всички се събират около една цел, а тя е най-добрите да победят.

Ева Бакърджиева 9 „А“

ОЛИМПТИЗМЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

Великите неща са непреходни независимо каква е първопричината за тяхното възникване. Олимпийското движение е ярък признак за това. От една религиозна проява в чест на боговете това явление се превръща в изява на мирната инициатива и прекратяване на всякакви враждебни действия и войни по време на Олимпиадата и дните, в които зрителите и участниците пътуват до мястото на игрите.

Забранени в 393г. от император Теодосий и отречени като езически изяви, олимпиадите възкръсват в края на 19.век. За много кратко време олимпийското движение обхваща целия свят. Независимо че са правели жалки опити игрите да се превърнат в политическа изява, трайни остават само две характеристики на олимпизма: спортните прояви и техният смисъл като изява на добра форма и временно съществуване на нации, религии и общности.

Олимпизмът е изява на добра воля за разбирателство и хармония в отношенията. Девизът

Sitius, altius, forties!

По-далече, по-високо, по-силно! не са случайни думи. В тях няма и намек за политическа, етническа или религиозна принадлежност, което ги превръща в посланик и радетел на движението за един по-хармоничен свят. Олимпийското движение съчетава в себе си не само спортни изяви. Той е израз не само на сила, бързина и двигателна култура. Възможността човек да надскочи себе си, да докаже, че не със страх, а с упоритост, воля, издръжливост спортът може много. А същевременно и съчетава в себе си голяма доза интелигентност, находчивост и изобретателност.

В Древна Елада атинският философ Платон става трикратен олимпийски шампион, което е израз на спортно дълголетие и жизненост. Това е пряко потвърждение на максимата „Здрав дух в здраво тяло“. Няма нужда да търсим положителните страни на това движение и да защитаваме неговата правота. Само по себе си то е символ на добродетели, мирни инициативи и борба за един по-добър свят - свят, лишен от насилие, жестокост и войни. Пред величието на това движение останаха смешни напъните на фашистка Германия да покаже безспорен възход. Бойкотът на олимпийските игри оставя безброй спортисти от Източния блок без олимпийски движения и независимо от политическото безсмислие на този бойкот, олимпийското движение не изменя своята миротворческа същност. То има свой международен върховен орган на управление, свой устав, принципи и правила, които никога не бива да нарушава. Това движение, което е добило популярност не се нуждае от силови средства за неговото налагане. Самият характер на доброволност и доброжелание го прави много по-силно от многото движения и организации, базирани на договори и санкции.

Световният мир печели от олимпийското движение. Само по себе си то е изява на здравия разум в нашето общество и е гаранция за утвърждаване на добросъседство и мирни отношения. Независимо че вече не съществуват принципите на олимпизма на Древна Елада и санкциите спрямо онези, които вдигнат оръжие по време на Олимпиада, съвременният свят става все по-добър и доброжелателен. Хората от цял свят отварят душите и сърцата си за доброто и спортсменското отношение на участниците.

Олимпиадата ще си остане онзи Световен форум, който ще кара хората от всяко крайче на планетата да се обединяват пред синия екран, по стадионите, по градските площади в името на един по-мирен и щастлив свят.

Пламена Байрактарова - 9 „Г“

Олимпизмът за един мирен свят

Спортът е многостранно обществено явление, което помага за укрепването на здравето. Той цели подобряване на физическата дееспособност, самоусъвършенстване и личностно развитие. Хората се нуждаем от здраво тяло и дух, за да се развиваме добре и да се чувстваме здрави в собствената си кожа.

Всеки решава към коя област на спорта да се насочи. Някои започват да се занимават сериозно и спортът става неотложна част от ежедневието им. С продължителни и изморителни тренировки, човек натрупва знания, опит и започва да се подобрява физически и психически. Научава се на възпитание и дисциплина, с всеки тренировъчен процес става все по-издръжлив, пулсът му не се вдига толкова бързо, придобива ловкост, започва да се цели по-напред, да мечтае още по-силно успеха си. Ето защо се основават Олимпийските игри. Благодарение на Пиер дьо Кубертен в днешно време младите спортисти могат да покажат всичко научено и придобито по време на тренировки и състезания. Нарастващият интерес на хората по онова време към древните олимпийски игри, карат Дьо Кубертен да състави план за възобновяването им.

В древността Игрите са възникнали с цел да се спрат войните. Искали са омразата между хората да бъде преодоляна и споровете да бъдат решавани на арената с мирни средства. Тогава за периода на състезанията всички военни конфликти е трябвало да се прекратят. Основната идея на олимпизма е обединяването на хората по целия свят чрез спорта, а основополагащите му принципи са да бъде поставен в услуга на хармоничното развитие на човека и насърчаване на мира в обществото.

Олимпийското движение започва да се свързва с неделното цяло тяло, дух и воля. Дори самото знаме показва обединението, равенството между спортната младеж. Цветът на олимпийското знаме е бял, символизиращ чистотата и идеализма, а нарисуваните в пет различни цвята преплетени кръга (синьо, жълто, черно, зелено, червено), символизиращ дружбата и приятелството между спортистите от петте континента. Идеята вмъкната в точно тези цветове, е че всяка от държавите-участнички съдържа поне един от тях в националния си флаг.

Вече може да се убедим, че основните ценности на олимпизма са мир и свободен дух. Спортът обединява и изгражда мостове между народите да бъдат приятели в един по-добър свят, съставен от хора с различни религии, цветове на кожата, но обединени от това да представят една нация и един отбор.

Спортът в мирно време е по-силен и от най-великата битка и война, защото спортът е разум, сила и свобода! Главната му цел е да живеем в по-мирен и добър свят, където битките се решават само на спортните площадки!

Теодора Костадинова 9„В“

Олимпизмът за един мирен свят

Олимпийските игри са най-известното международно състезание в света. Те се провеждат на всеки четири години и участват състезатели от над 200 държави. Участниците се борят за златни, сребърни, бронзови медали.

Древните олимпийски игри са провеждани в чест на древногръцкия бог Зевс в светилището Олимпия. През класическата епоха игрите траели пет дни, като се провеждали между 6 август и 10 септември.

В началото на Олимпиадата се пали олимпийски огън, който символизира положителните ценности на хората, които винаги са били свързвани с огъня. В олимпийските игри можели да участват само гърци, които са по рождение неосъждани и свободни. С идването на римляните олимпийските игри постепенно губят значението си.

Олимпийската идея не изчезва съвсем след „забравянето“ на античните състезания. Идеята за възраждането на Олимпийските игри принадлежи на гръцкия поет Панайотис Суцос. Желанието да се съживят олимпийският дух и култура бързо се разпространява в цяла Европа. Не след дълго са проведени първите съвременни олимпийски игри в Атина, когато набират известност и стават все по-популярни.

Поради началото на Първата световна война летните олимпийски игри не се състоят. Трябвало да се проведат в Берлин. Също така не е проведена олимпиада и заради началото на Втората световна война.

Олимпизмът е нужен за един мирен свят, защото без него хората не биха се сплотявали. Периодът, през който се провеждат, не е кратък. За тези четири години могат да се случат много неща, но важното е хората да са сплотени и да си помагат, а не да живеят в страх и притеснения за настъпващ хаос и войни.

Мари Дишкелова 9 „А“

Олимпизмът за един мирен свят

Всеки ще си помисли, че това изречение е поредното клише, доту от медиите. Но всъщност това е нещо, към което трябва да се стремим. Да превърнем спорта в инструмент на мира.

Спортът е най-хубавото движение, преживяване, което може да ни разсее от стреса и натоварването от заобикалящия ни свят. Той е движение на духа и носител на щастие. Една от добрите му страни е, че може да се практикува от всекиго, стига да има желание. За спорта нямат значение расата, вярата, мястото в обществото или възрастта. Важно е единствено и само желанието.

За да има равенство между физически здравите хора и хората с недъзи, са създадени и параолимпийските игри. А има си и хора, обичащи повече да стоят пред телевизора или да са на стадиона, за да наблюдават любим спорт изобщо. Нова е уважаемата публика. Тя заема важна част в спорта, защото накъде без любителите, феновете, които ще подкрепят своите любими състезатели. Всички тези хора, обединени от любовта си към спорта, бих нарекла „пазителите на доброто и мира“.

Едни от красивите спортни моменти са именно милите и добри жестове, подкрепящи викове на „пазителите“ спрямо спъерниците, почитателите и треньорите. Дали ще помогнеш на противника си да премине финалната линия, дали ще подариш част от екипировката си на някое малко дете, дали ще извикаш момчето, подаващо ти тенис топки и ще си поговорите, няма значение кое от всичко това ще направиш. Има значение само, че си го поискал.

Да покажеш уважението и любовта си към отсрещния, е добро дело, да вярваш в това, че можеш да промениш света с малките си жестове, те прави истински Пазител на мира, на красивото мислене за олимпизма, че спортът е за това да те превърне в силен и достоен човек, защитил родината си. А спортът - той винаги ще бъде символ на мира, на доброто в човека, на уменията му да се бори за един по-добър свят, в който спортистите да си подават ръка в знак на спортсменска зрялост.

Нина Колева 9 „А“

Олимпизмът за един мирен свят.

Спортът е чувство и преживяване, нещо, което те кара да се чувстваш жив, енергичен, радостен от живота. Той те учи на хъс и амбиция за победа.

За мен спортът е нещото, което не мога да си представя, че ще спра да правя.

Занимавам се с плуване от близо десет години. Спомням си как, докато другите деца си игареха в парка, аз ходех на тренировки. Но те ми дадоха много. Благодарна съм на всичко и всички, че не пропилявах време за безлични забавления, безсмислени разходки и безлично стоене пред телевизора, за да бъда в това време на басейна, на състезания, по лагери. Тези емоции не могат да се заменят. Трябва да се изживеят, защото не забравимо е чувството, когато се качиш на почетната стълбица с номер 1 и усетиш енергията на хората, които те аплодират. Защото и те не по-малко изживяват и изпитват твоето щастие. Ето, това е спортната публика, олимпийски подкрепящата те публика, защото вярва в теб.

Спортът дава, но и отнема. На мен ми отне времето, което можех да бъда със семейството си или с приятелите ми. Но благодарна съм на тези хора, че бяха до мен във всеки период от израстването ми като плувец. Бях до мен в добро, когато печелех медал след медал, но бяха и когато имах проблеми, когато никой не разбира, че аз страдам, а те бяха до мен. Подкрепяха ме с обичта си, даваха ми цялата си сила, за да успея.

Разбрах, че спортът не е всичко. Като по-малка смятах, че това е всичкото, което някога съм искала да правя, но в един момент пораснах и разбрах, че здравето и щастията на лицето ми са много по-важни от един или два медала. И сякаш ми хрумват думите на Пиер дьо Кубертен, че е по-важно човек да участва в спортните игри, защото е щастие да се запознаеш с успехите на другите, на силните, на по-добрите.

И ако барон Дьо Кубертен измисля международните състезания за да популяризира атлетиката, оценявайки нарастващия международен интерес към древните Олимпийски игри, то днес тези състезания се превърнаха не само в надпревара на силите, но и в доказателство, че заради Спорта и войни са спирани.

Сега продължавам да плувам, но го правя с още по-голямо желание и любов, без да се тревожа дали на следващото състезание ще стана републикански шампион, или просто ще взема златото. Важно е спортменството, което е най-специалният медал, най-високата награда за един състезател.

Затова Международният олимпийски комитет е отредил правото си да присъжда именно такъв медал на онзи атлет, показал дух, добронамереност и спортменство в името на един по-добър свят.

Тони Лалова - 9 А

Ценностите на съвременния олимпизъм

„О, спорт, ти си светът“

Из „Ода на спорта“ - Пиер дьо Кубертен

Всеки човек в живота си търси свой собствен път, който го води към целта на неговото съществуване. При едни той е лесен, равен, при други - труден и изпълнен с много препятствия и лабиринти. За да преодолее този път, човекът трябва да развие в себе търпение, издръжливост, смелост да следва своите мечти и цели, каквото и да му струва това. Най-добрият начин да развиеш тези качества в себе си е да се отдадеш на дейност, която те прави щастлив и значим в живота. Защо това да не е спортът?! Започвайки от малките, постепенно постигайки по-високи резултати, човек започва да формира спортния си характер. Благодарение на упорития труд, дългите и изтощителни тренировки и желанието за успех се създават качества, характерни за олимпийски състезатели. Несломимата воля, сила, вяра, хармония на ума и тялото и увереността в себе си са едни от предпоставките на олимпизма.

Олимпизмът е философия на живота, която извисява и обединява в хармония способностите на тялото, волята и ума. Съчетавайки спорта с културата и образованието, олимпизмът формира начин на живот, основан върху радостта от усилието и възпитателната стойност и зачитането на универсалните нравствени добродетели.

През 1912г. в литературния конкурс на Петата олимпиада първа награда печели „Ода за спорта“ на Жорж Хород и Мартин Ешбах. По-късно се оказва, че зад псевдонимите се крие не кой да е, а самият Пиер дьо Кубертен - легендарният човек, без когото съвременното олимпийско движение би било просто немислимо, който успява да съживи олимпийските игри на нашето време, да формира принципите, които станаха основата на олимпийското движение, и неговата философия - олимпизма. Варвайки, че само по-добрите хора могат да направят света по-добър, Кубертен посвещава живота си на възраждането на онова, което и в Древността, и в наши дни успява да накара света да живее макар и за кратко в мир, обединен от спорта и играта. Целта на олимпизма е създаване на такова общество, което да се грижи за запазването на човешкото достойнство. Олимпийското движение е универсална и непрекъсната дейност на всички лица и организации, вдъхновена от ценностите на олимпизма, осъществявана под ръководството на МОК. Тази дейност обхваща пет континента, а нейният връх е обединението на спортисти от цял свят на най-великия спортен празник - Олимпийските игри, чийто символ се явяват пет преплетени пръстена. Олимпийските игри са най-древното, най-популярното спортно мероприятие, съхранило се до наши дни.

Освен героичната победа, това, което е привличало хората най-много към игрите, са били олимпийските ценности, ориентирани към идеите на хуманизма. За първи път те са обосновани от барон Кубертен, на когото принадлежи концепцията на съвременния олимпизъм. Според него Олимпиец е личност, за която са характерни цялостно и хармонично развитие на физическите, психическите и духовните качества; активност, целеустременост, ориентация на постоянно самоусъвършенстване. Поведението в спорта трябва да бъде адекватно на олимпийските принципи и идеали. Нужно е не само участие в спортните състезания, а постоянен стремеж към повишаване на своите резултати, мъжество, воля за максимално високи спортни постижения, за победа над съперника при строго спазване не само на правила, но и на нравствени принципи за честна игра. Не е необходимо да спечелиш на всяка цена за сметка на своето здраве или здравето на противника посредством лъжа, насилие, нечестно съдийство или други антихуманни действия. Всяка форма на дискриминация срещу страна или лице от расов, религиозен, политически характер или въз основа на пол е несъвместима и неприложима в олимпийското движение. Формулирани от Кубертен, ценностите на Олимпийското движение постоянно се упоменават в официални документи и научни публикации. Заедно с тези се добавят и нови ценности, поради съвременните социални потребности. Една от най-значимите е спазването на екологична култура - уважение не само към хората, но и към околната среда и природата.

Освен философията на Кубертен съществува и друга философия на олимпизма - тази на Хуан Антонио Самаранч, според когото самото твърдение олимпийските игри да са аполитични, вече е политика, затова той успява да се наложи и игрите започват да си поставят политически задачи. Все повече спортове искат да участват на олимпийските игри заради международната трибуна и парите. Бизнесът започва да диктува правилата, а телевизиите и рекламните агенции наддават, за да излъчат игрите и по този начин си гарантират реклама. Едни от спонсорите на олимпийските игри и на Международния олимпийски комитет са McDonald's и Coca-Cola - разпространяващи вредни за здравето храни и напитки.

Трудно е да се намери друг социален феномен, който да събуди такова голямо внимание и съчувствие като олимпизма. В наше време неговата роля и значение са станали толкова мощни, но в същото време и противоречиви, както никога досега в предишната история. Съвременният олимпизъм заема специално място в социалния и културния живот на обществото, оказва значително влияние върху него и изгражда спортния начин на живот на човека.

Всеки човек вижда в спорта нещо за себе си. Някои спортуват заради славата, за да се докажат на всички, някои за разнообразие – мотивите са много, но заради каквото и да сте избрали тази дейност, спортът ще направи животът ви по-наситен, по-богат, по-динамичен. Той ви развива, калява вашия характер и именно той формира смелостта и жизнеността по пътя към успеха. Спортувайте!

Златина Друмева – XI „в“

Олимпизмът за един мирен свят

Олимпизмът е философия на живота, комбинираща в едно балансирано цяло качествата на тялото, волята и ума. Съчетавайки спорта с културата и образованието, олимпизмът търси да създаде начин на живот, основаващ се на радостта от усилието, образователната стойност на добрия пример, социалната отговорност и уважението към универсалните фундаментални етични принципи.

Целта на олимпизма е да постави спорта в услуга на хармоничното развитие на човечеството с оглед на насърчаване на мира в обществото при зачитане на човешкото достойнство.

Олимпийското движение е съгласувано, организирано, универсално и постоянно действие, провеждано под върховната власт на МОК, на всички физически и юридически лица, които са вдъхновени от ценностите на олимпизма. То покрива петте континента, достига своя връх, събирайки заедно спортистите по света на големия спортен фестивал – олимпийските игри. Техен символ са петте преплетени кръга.

Практикуването на спорт е човешко право. Всеки човек трябва да има право да практикува спорт без никакъв вид дискриминация и в олимпийски дух, което изисква взаимно разбирателство в дух на приятелство, солидарност и честна игра.

Признавайки, че спортът възниква в рамките на обществото, спортните организации в олимпийското движение имат правата и задълженията да бъдат автономни, което включва свободно създаване и контролиране на правилата в спорта, определяне на структура и управление на техните организации, упражняване правото на свободни избори без външно влияние и отговорността да се гарантира, че прилагат принципите на добро управление.

Всяка форма на дискриминация спрямо страна или човек на основата на раса, религия, политика, пол или друг признак е несъвместима с принадлежността към олимпийското движение, което изисква спазване на Олимпийската харта и признаване на страната от МОК.

Никол Митева – 8 „Б“

Ценностите на съвременния олимпизъм

Философията на олимпизма пропагандира хармоничното развитие на човека, съчетаване на спорта с културата, както и следване на етическите принципи. В комбинация с атлети, готови да покажат уникалните си и атрактивни умения, Олимпийските игри се превръщат в най-чаканото спортно мероприятие в цял свят. Но съхранили ли сме ние този хуманистичен идеал?

Олимпийските игри безспорно са най-популярното и древно спортно събитие на планетата. Днес обаче идеята и целите им са пречупени през една комерсиална призма. Повечето ценности са потъпкани от съвременните потребности на човека, а олимпийският дух се среща все по-рядко.

От античните игри, провеждани в чест на бог Зевс в Пелопонес, до комерсиализирания интерконтинентален форум днес, двадесет и първи век. Като „мост“ на времето може да приемем неотменната традиция по запалване на олимпийския огън. Той е символ на силата и олицетворение на ценностите на олимпизма. В съвременното ние му отдаваме нужната чест. Огънят бива вземан от планината Олимп и бива пренесен до съответната точка чрез щафета. Грандиозно е това събитие и достига кулминационната си точка по време на откриването, когато факлата се внася по различни атрактивни начини. Така се дава начало на Олимпийските игри, а факелът остава връзката между древността и модерното.

Лицето на това затапящо дъха на зрителя събитие обаче е покрито с маска, която в последните десетилетия все повече избледнява. Зараждат се скандали от всякакво естество и това може да се определи като една пагубна тенденция. Държавните интереси и ценностите на олимпизма за феърплей са абсолютно несъвместими. Подкупите са реалност, въпреки че умело биват прикривани. Голямо влияние оказват и букмейкърите, които печелят колосални суми от провеждането на спортните мероприятия. За огромно съжаление, съдбата на игрите се контролира повече от пари и интереси, по-малко от спортистите, които участват в тях.

Живеейки в материално и консуматорско общество като нашето, често ставаме свидетели на това как фокусът от самото състезание бива изместен върху различни реклами, томболи, награди, промоции и други подобни маркетингови стратегии за привличане на повече зрители. Това ме кара да мисля, че чрез тези действия, блясъкът на атлетите бива отнеман, а трудът им – пренебрегван и омаловажаван.

Една от най-важните норми на олимпийския дух, а именно това да се отнасяме към противника не като към враг, подлежащ на унищожение, а като към приятел, с уважение, днес звучи като мираж, защото злобата е обхванала в желязна хватка почти всеки, устремил се към успеха. Заслепени, някои стигат твърде далеч в името на победата. Ярък пример за това е организираното нападение срещу Нанси Кериган от конкурентката ѝ Тоня Хардинг през 1994 година. Случаи като този, изцяло променят концепцията и слагат огромно петно върху лицето на олимпизма и спорта изобщо.

Друга потъпкана ценност е тази за „чистия спорт“. Множеството допинг скандали ни карат да се съмняваме в истинността на спортните постижения на атлетите. Контролен орган, естествено, има, но манипулиране на резултатите също. Нови химични съединения или неоткрити до този момент методи могат да спечелят място на почетната стълбичка. Медал-измама, но все пак медал, нали?

Има и такива спортисти обаче, за които Олимпийските игри са въпрос на огромна чест, възможност за лична изява и доказване, но без лъжи и задкулисие, а с труд и феърплей. За тях е привилегия да участват, носейки отговорност и защитавайки името и страната си. Повод за гордост и възхищение са такива атлети. Точно те биват олицетворение на олимпизма и трябва да бъдат уважавани.

С оглед на глобалната липса на ценности, игрите са безвъзвратно опорочени. За съжаление, надеждата за идеала, заложен в Олимпийската харта, е почти загинала и днес тя сякаш е забравена. Затова на нас не ни остава друго, освен да се наслаждаваме на спорта, но, разбира се, без особено да се замисляме за неговата правота.

Полина Койчева—11“В” клас

ОЛИМПТИЗМЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

ЕСЕ

Олимпийските игри, водещи началото си от Древна Гърция, несъмнено са най-голямото мероприятие. Разделени вече на Зимни и Летни, провеждани веднъж на четири години, добиват огромна мащабност и популярност. Става така, че за две-три седмици в интервал от две години светът е олимпиада.

Всичко утихва, хората насочват вниманието си към малкия екран и си заслужава! Пищна церемония още при откриването и емблемата на игрите - пет кръга, символизиращи петте континента, обединени в олимпийското движение.

Важно е и още един момент - издигане знамето на света: син флаг, на който е изобразен бял гълъб с маслинова клонка в човката - традиционните символи на мира, изразяващи желанието по време на игрите да спрат всички въоръжени конфликти. Това е основното послание - мирът. Да, важни са спортните постижения. За феновете са важни състезателният характер, тръпката, красотата, зрелището. Но всичко в името на най-важната ценност - мира.

За съжаление, не се получава. Напоследък фокусът се измества върху "драконовските мерки за сигурност", които предприемат властите. Страхът от атентати се усеща, колкото и всеки да се опитва да го скрие.

Терористичната акция в Мюнхен през 1972 година, като че ли е забравена, но жертвите са десетки. Стига се до там, че има предложение за прекратяване на Олимпийските игри. Това обаче не се случва. Президентът на Международния олимпийски комитет в свое изказване е категоричен: "Игрите трябва да продължат!"

И сега не е по-различно! Опасност дебне навсякъде. Свидетели сме на многобройни терористични акции и сме в очакване на поредната Олимпиада - само след няколко месеца в Токио. Надяваме се посланието за мир бъде чуто и осъществено. Трябва да е така! Олимпийските игри са пример за обединение, когато хората са толкова различни и отдалечени един от друг. Нужен е само мирът.....

Владимир Боянов 8 „В”

Олимпизът за един мирен свят

Първите Олимпийски игри се зараждат в Древна Елада. Тогава те се състоят само в елинските полиси и само за гърци, които са по рождение свободни и неосъждани. Игрите са част от техния култ. В тях нямат право да участват "варварите", робите и осъжданите. Религията им забранява изцяло присъствието и на жените. Съдиите (хеланодинки) са избирани помежду им, а в чест на Зевс се сключва примирие, с което се гарантира безопасното придвижване на всички участници и зрители до Олимпия, както и сигурността на града организатор Елис (Елида). На състезанията присъстват художници, философи и оратори, които се възползват от събралите се хора, за да представят и популяризират своите произведения. По време на тези тържества на спорта участниците забравят различията си и се отдават на почтено съперничество, проявяват солидарност и търпимост, обединяват се и се опознават. С пристигането на римляните игрите губят значението си и постепенно биват прекратени.

Съвременните олимпийски игри се подновяват през 1896г. по идея на Пиер Дьо Кубертен. Той иска максимално да ги уподоби на предишните и те да сплотяват хората, да символизират мира и така да се пренебрегват човешките различия. Провеждат се в Атина между различни държави. През 1904г. в игрите за пръв път участват цветнокожи състезатели, а на игрите в Лондон 2012г. всяка участваща държава трябва да номинира поне една жена състезателка.

Церемониите по откриването и закриването са грандиозни, като за тях се грижат най-добрите специалисти от цял свят. Канят се известни певци, актьори и други именити личности. Има театрални представления, които разказват на зрителите за страната домакин, запознават ги с тяхната история и култура. Хиляди зрители идват в залите, стадионите и пистите, за да споделят и изживеят емоциите заедно със спортистите. Чест, повод за гордост и сбъдната мечта е за всеки състезател да участва в този форум и да сподели този празник с държавата, която представлява, и феновете, които го подкрепят.

За съжаление Олимпийските игри имат и своята тъмна страна. Пример за това е Мюнхенското клане, състояло се по време на двадесетите игри през 1972г., на които невинни израелски спортисти са жестоко убити. Неприятни са и случаите, в които спортистите употребяват допинг. Така почетените състезатели биват оцетени, а шансовете не са изравнени за всички. Губи се смисълът на вложените труд и усилия, лишения и всеотдайност, губят се и високите спортни качества на участниците. Световната антидопингова агенция прави всичко възможно, за да се бори срещу използването на забранени средства.

Но защо всъщност спортистите приемат този допинг, защо вредят на здравето си? Може би за да спечелят титлата, а може и да имат друга цел. Ако някоя компания е инвестирала в тях, ако ги е избрала за рекламно лице, то те носят огромен товар върху раменете си. Тогава парите са изкушение, което кара спортиста да предприеме не толкова почтени действия. Алчността може да е причина и за други неблагоприятни решения от страна на състезателите. Срещу голяма сума пари или награда някои спортисти могат да рекламират опасни храни, напитки или продукти, чрез които всъщност да навредят на потребителите, тъй като успешните спортисти често са възприемани като идоли. Много хора взимат пример и се вслушват в тях. Мнението им е важно за обществото. Точно за това трябва да бъдем внимателни. Невинаги това, което ни се предлага, е най-доброто за нас.

Олимпийските игри имат две страни. Не ни е гарантирано по никакъв начин на коя ще попаднем, но все пак ние сме отговорни за постъпките си и за последствията от тях. От нас зависи дали ще използваме Олимпиадата за добро или за зло, за мир или за война, за поводи за гордост или за срам.

Мария-Габриела Миличевич 8 „В“

Олимпизмът за един мирен свят

Започвайки в далечното време на 394 година в Древна Гърция, Олимпийските игри продължават да се провеждат и до ден днешен в период през четири години. Олимпийските игри са едно от състезанията с най-дълга история и най-голям интерес, обединяващ хора от цял свят от различни раси и вярва в името на мира. За това най-красноречиви са и символите на Олимпиадата. Един от тях в миналото е син флаг с бял гълъб, държащ в клюна си маслинова клонка. Друг символ, запазил се до ден днешен, е факелът с олимпийския огън и знамето и на съвременните Олимпийски игри, което е бяло с пет кръга. Бялото символизира мира, а петте кръга символизират континентите. Синият - Европа, жълтият - Азия, черният - Африка, зеленият - Австралия и червеният - Америка.

Олимпийските игри имат за цел да вдъхновяват и мотивират младежите от целия свят по възможно най-добрият начин, а именно чрез спорта. Олимпийските игри не са просто състезание, в което се поставят рекорди. Те са начин за развитие на ценности и идеали, прояви на толерантност и взаимно разбиране. Както и Пиер Дьо Кубертен е казал "Важното нещо е не победата, а участието", защото на участниците се гледа не само като на атлети, а като на хора носещи олимпийския дух в себе си.

Можем да свържем Олимпизма и като борба за мир в самите нас. Много често олимпийският дух се среща далеч от златните медалисти, той се среща в най-чистият му смисъл в онези, които завършват последни. Като част от духът на Олимпиадата със спортменството, саможертвата и подкрепата към съперниците в игрите и оказването на помощ, за да могат да завършат състезанието достойно. Често сме ставали свидетели на олимпийски участници, които завършват състезанието въпреки контузии и силни болки.

И въпреки че по време на войни Олимпийските игри не се провеждат, те не губят своя смисъл и продължават и до ден днешен. Олимпийските игри през 1916 година в Берлин не са се провели поради избухването на Първата Световна война. А заради Втората Световна война не се е провела Олимпиадата през 1940 година в Токио и през 1944 година в Лондон. Предстоящите Олимпийски игри в Токио през 2020 година са доказателство за стремежа на хората към един мирен и по-добър свят-свят без война.

Олимпиадата преминава границите на морета и океани, за да обедини духа на участниците под едно чисто и мирно небе. Олимпиадата е възможността за създаване на приятелства и добри взаимоотношения между хора с различен цвят на кожата, с различна вяра и с различен стандарт на живот. Олимпизмът помага да живеем в един по-мирен свят, свят без граници.

Райна Стойчев - 8 „Б“

Ценностите на съвременния олимпизъм

Олимпийските игри възникват в Древна Гърция. Провеждат се в подножието на планината Олимп, от където и произлиза името им. Те се създават в чест на Зевс, като в името на игрите се сключва свещено примирие между воюващите страни, чрез което войни се прекратяват и се гарантира безопасното придвижване на всички участници и зрители. В началото право на участие имали само гърците, които по рождение са свободни и неосъждани.

Игрите биват прекъснати от римския император Теодосий I и забранени, като езически. Те отново се възобновяват през 1896 година от французина Пиер Дьо Кубертен и се провеждат в Атина. Игрите биват прекъснати още два пъти поради Първата и Втората Световна война.

В течение на времето Олимпийските игри започват да придобиват и друг смисъл, освен за изява на най-добрите спортисти и сплотяване на участващите държави. Те се политизират. Възникват и различни конфронтации между държавите. Пример за това е отказът на американците да участват в Олимпийските игри, проведени в Москва през 1980 година, както и отказът на руснаци и българи да участват на игрите в Лос Анджелис.

Информацията, дадена до тук, от началото на игрите и тяхното развитие показва изменчивостта на значението им. Отначало те имат за цел прекратяване на военните положения, а в течение навремето те стават поле за изява на политически недоволства на държавите.

България взема участие още на първите Олимпийски игри през 1896 година. С един участник. Всяка следваща година броя на участващите и техните успехи се увеличава, като най-кулминационният връх се достига на Олимпийските игри в Москва през 1980 година. От там печелим 41 медала, от които 8 златни. Петко Сираков става първият олимпийски шампион, свободен стил борба. Той дава тласък на българския спорт, като след него се изявяват и ред други имена, венчаещи името на България.

След премахването на комунизма в България политическите и социалните промени засягат спортните успехи, които драстично намаляват, като в последните олимпиади нямаме нито един златен медал. Ограничава се влагането на пари в нашите спортисти, в спомагането за тяхното развитие. Намалява се заинтересоваността към спорта в България, а в следствие на това и резултатите намаляват. Талантливи спортисти има, но хора, които да помогнат за тяхното развитие, са малко.

Смисълът на спорта вече е променен. Преди смисъла на Олимпийските игри е бил да създаде един по-добър и мирен свят в духа на олимпизма, с цел развитие на спортиста, а днес от политическа гледна точка възползване от усилията на спортиста, с цел лични облаги. Вследствие на тези действия постиженията в българския спорт не се подобряват и седят на това ниво. Но не защото няма талантливи, можещи деца и спортисти, а защото държавата е променила истинския смисъл на спорта.

За едно добро бъдеще и възвръщане на спортната ни слава в Олимпийските игри българската държава трябва да стимулира и укрепва нашите спортисти, а не да взема от тях. Тя трябва да спомага за развитие идното ни младо поколение.

Александра Нешкова-11 „В“

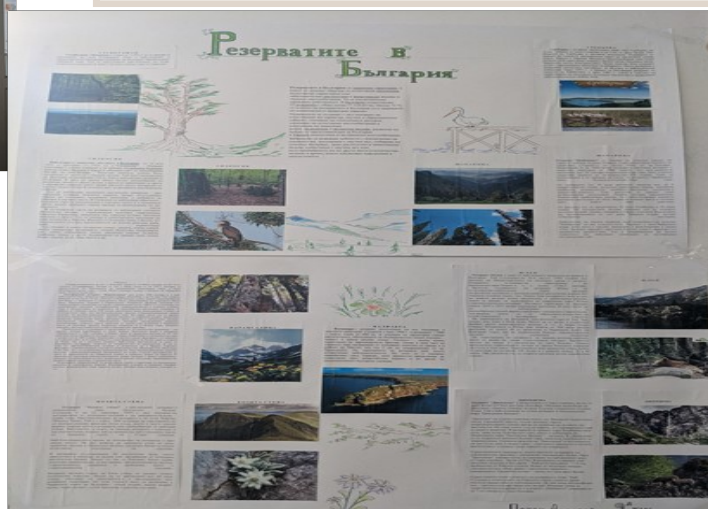
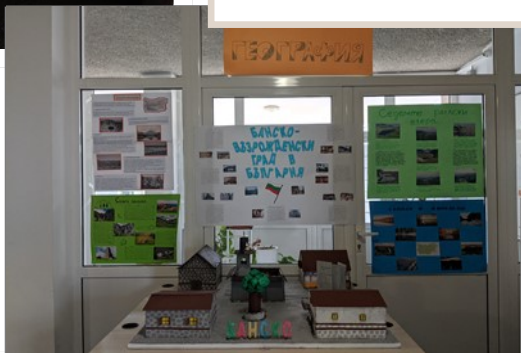
В месеца на географията и биологията

Ученици от различни класове разработиха презентации, макети, табла, туристически маршрути от природни обекти в България. А темата бе „100-те национални туристически обекта“. Габриела Дурчова от 10 „В“ клас изработи макет на родния си град Банско и впечатли всички.

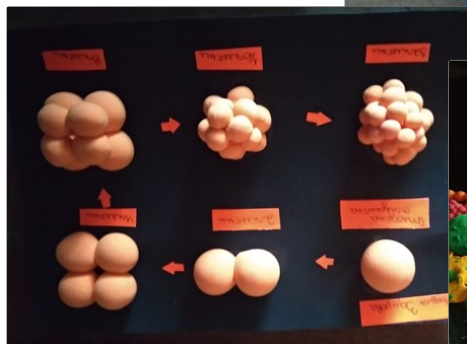

Разходката макар и виртуална продължава из всички привлекателни местенца из родината.

А в часовете по Биология и ЗО учениците от 8 клас в усилията си да изучат човешкото тяло изработиха макети на човешки клетки и с това доказаха, че и изкуството, и умението да моделират не им е чуждо. Да им пожелаем успех, защото тези знания ще им бъдат необходими и в часовете по специалните предмети по спорт.

АКРОСТИЦИЯ

Никол Митева – 8. „В“ клас

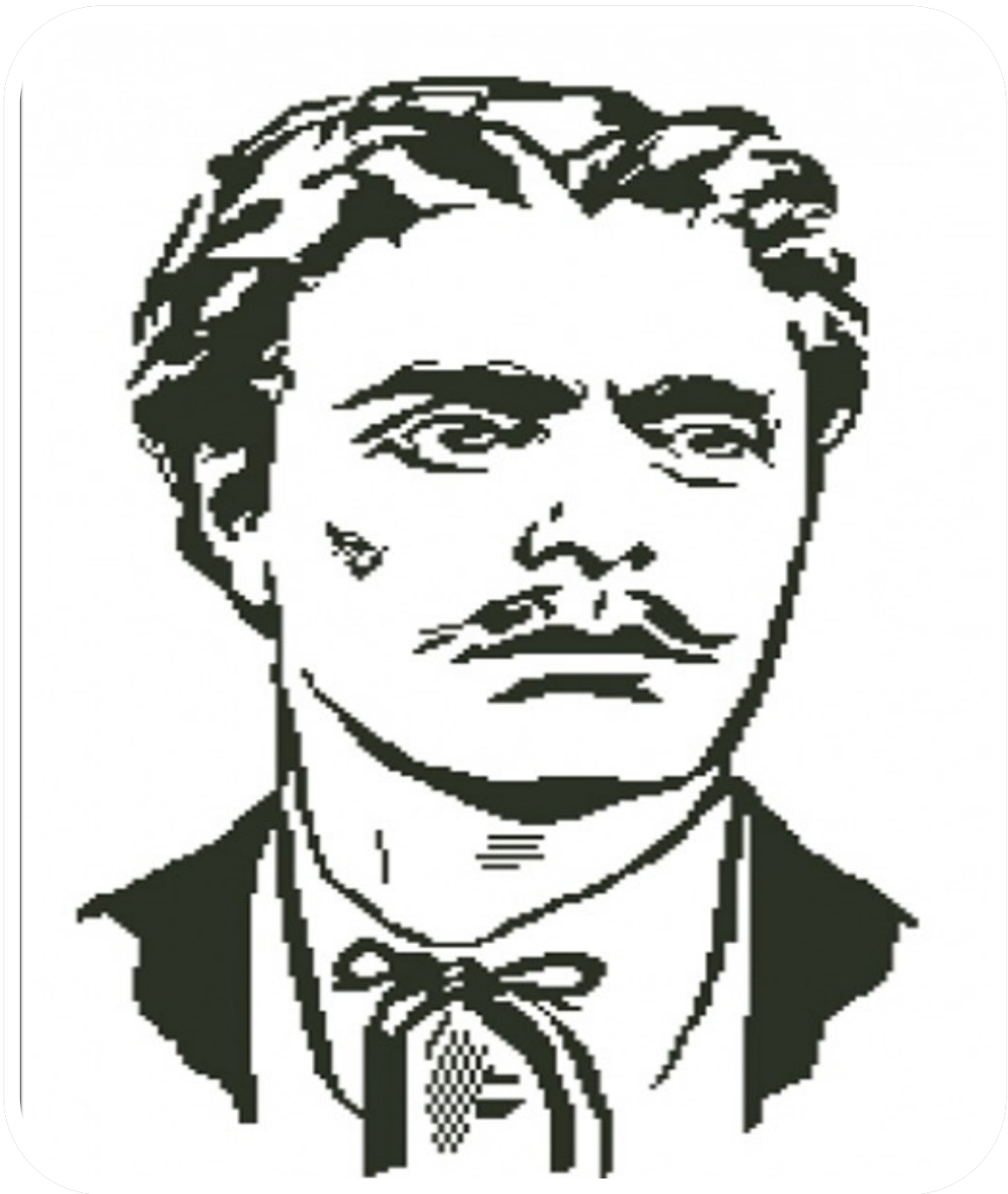
Огънят сърцето задушава,
буен пламък в тялото голи.
Искра надежда тихо ме пленява,
чаровните ти устни покоряват,
а нежните ръце пленяват. Но
можеше да бъде по- различно—
тихо в сърцето ми живееш,
ехото на любовта пленяваш.

Йоана Александрова 8"б" клас

Щастие

Ще съм с теб завинаги,
аз до края на света.
Сърцето ми ти давам, а
ти дай ми свобода да
изпитам радост аз, защото ти
единствен си в моите очи.

„Днешният век е век на свободата.“

За Левски да бъдеш човек означава преди всичко да бъдеш свободен. Да не си подчинен на чуждата воля, да имаш правото сам да контролираш и определяш посоката на своя живот. За него свободата – за собствения народ – е най-висшата ценност, за която си струва да бъде пожертван дори животът.

„С моята кончина не свършва пътят, който трябва да извървите.“